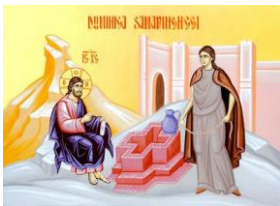

Anul XII, Nr. 299
26 mai 2019

Duminica a V-a după Paști
- a Samarincii -

Parohia „Vovidenia“ Galați

- buletin duhovnicesc bilunar-

APOSTOLUL DUMINICII A V A DUPĂ PAȘTI

„În zilele acelea, Apostolii, cei ce se risipiseră din cauza tulburării făcute pentru Ștefan, au trecut până în Fenicia și în Cipru, și în Antiohia, nimănu-i grăind cuvântul, decât numai iudeilor. Și erau unii dintre ei, bărbați ciprieni și cireneni care, venind în Antiohia, vorbeau și către elini, binevestind pe Domnul Iisus. Și mâna Domnului era cu ei și era mare numărul celor care au crezut și s-au întors la Domnul. Și vorba despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim, și au trimis pe Barnaba până la Antiohia. Acesta, sosind și văzând harul lui Dumnezeu, s-a bucurat și îndemna pe toți să rămână în Domnul, cu inimă statornică, de vreme ce era bărbat bun și plin de Duh Sfânt și de credință. Și s-a adăugat Domnului mulțime multă. Și a plecat Barnaba la Tars, ca să caute pe Saul și, aflându-l, l-a adus la Antiohia. Și au stat acolo un an întreg, adunându-se în biserică și învățând mult popor. Și în Antiohia, întâia oară, ucenicii s-au numit creștini. În acele zile s-au coborât, de la Ierusalim în Antiohia, proroci. Și, sculându-se unul dintre ei, cu numele Agav, a arătat prin Duhul, că va fi în toată lumea foamete mare, care a și fost în zilele lui Claudiu. Iar ucenicii au hotărât ca fiecare dintre ei, după putere, să trimită spre ajutorare fraților care locuiau în Iudeea; ceea ce au și făcut, trimițând preoților prin mâna lui Barnaba și a lui Saul“.

(Faptele Apostolilor, XI, 19-30)

**2019: ANUL OMAGIAL AL SATULUI ROMÂNESC
(AL PREOȚILOR, ÎNVĂȚĂTORILOR ȘI PRIMARIILOR
GOSPODARI) ȘI ANUL COMEMORATIV AL PATRIARHILOR
NICODIM MUNTEANU ȘI IUSTIN MOISESCU ȘI AL
TRADUCĂTORILOR DE CĂRȚI BISERICEȘTI**

Fidelitatea și responsabilitatea, „probe” reale ale căsătoriei

„Argumentele cele mai importante aduse în favoarea unei astfel de relații sunt: faptul că, fiind detașați de un acord legal, partenerii își pot exprima mult mai liber sentimentele, fără nici un fel de opreliști sau tipare tradiționale, iar în cazul ruperii legăturii dintre ei, nu mai au de parcurs etapa traumatizantă și dezonorantă a înfățișării în instanță, a căutării de martori mai mult sau mai puțin mincinoși, a efectuării partajului pentru eventualele bunuri obținute în comun, dar mai ales pronunțarea unei hotărâri privind încredințarea copiilor rezultați unuia sau altuia dintre părinți.

Adepii și practicanții acestei forme de conviețuire enumeră între avantajele acesteia: optimizarea vieții sexuale a celor doi parteneri, care renunță la forma de viețuire de unul singur, la celibat, implicându-se într-o relație și nu mai sunt complexați de niște relații sociale clasice; nevoia unei relații afective eficiente, dar fără obligații și fără responsabilitatea încheierii unei căsătorii; șansa realizării unor economii, printr-un fel de viețuire mai plăcut și mai confortabil; absența efectelor traumatizante ale unui divorț, contractul legal sau actul de căsătorie fiind lipsit pentru ei de valoare. Se pot căsători, simbolic, de Valentine’s Day sau de Zilele Mării sau ale Muntelui, ceea ce li se pare chiar mai interesant și mai original decât la Starea Civilă.

Dintre motivele care stau la baza stabilirii unei astfel de relație de coabitare, cele mai invocate sunt: sentimentele anticăsătorie, evitarea familiei și pierderea încrederii în această formă de conviețuire, declinul autorității și respectului pe care familia le avea altădată, îndeplinirea comună a unor responsabilități și cheltuieli, teama de un eșec familial și de traumele pe care le provoacă divorțul legal etc.

Analizii problemelor familiei menționează și o listă lungă de dezavantaje ale unei astfel de legături: limitarea prematură a experiențelor „întâlnirilor” prin restrângerea posibilităților de cunoaștere și a altor parteneri; investiția emoțională inegală; numeroase complicații legale, mai ales în țările sau în cadrul legislațiilor care limitează acest stil de viață, dezinteresul față de funcția reproductivă, față de darul nașterii de copii și evitarea asumării responsabilității aducerii lor pe lume, a creșterii și educării lor.

Disfuncționalitățile de fond ale „căsătoriilor de probă”

O lucrare de specialitate identifică următoarele 22 de dificultăți cu care se confruntă cei care trăiesc în concubinaj: E mai puțin probabil să se căsătorească cu partenerul lor actual; înregistrează rate mai ridicate de separare și divorț; au mariaje mai nefericite; sunt mai predispuși la divorț; sunt mai tentați a avea relații extraconjugale; sunt mai tentați de idile decât

de relațiile pe termen lung; cei care au „căsătorii de probă” nu au mariaje mai bune; nu-și iau angajamente de durată sau nu-și asumă responsabilități pe termen lung; nu se maturizează suficient; evită problemele care necesită luarea în comun a unor decizii, așa cum se întâmplă de cele mai multe ori cu cuplurile căsătorite; de cele mai multe ori au un „mariaj de conveniență” sau un „mariaj al compatibilității” decât unul de implicare; cei care au relații intime înainte de căsătorie se pot păcăli, căsătorindu-se cu o persoană nepotrivită pentru ei; au relații superficiale și semnificativ slăbite; întâmpină mai multe dificultăți în rezolvarea conflictelor; pot „ucide” romantismul; dau dovadă adesea de lipsă de încredere și respect față de celălalt; se confruntă adesea cu dezaprobarea parentală; își rănesc copiii; le lipsește adesea un scop comun; nu au o relație de egalitate; nu sunt „specializați” în a-și asuma responsabilități; au mai puține avantaje și un sprijin mai redus”.

Concubinajul – expresie a egoismului și egocentrismului celor doi parteneri

Dincolo de toate aceste observații de natură socială și psihologică, nu putem să nu observăm că larga răspândire a „uniunii libere” este o dovadă a egoismului și egocentrismului, ce caracterizează lumea contemporană, omul zilelor noastre și relațiile pe care el le stabilește. Înseamnă construirea fericirii personale pe o premisă proastă și lipsită de încredere și de șansă față de partener, dar și față de propria persoană, teama ca nu cumva dragostea de acum să se transforme într-un eșec, situație în care o astfel de relație este mult mai ușor de încheiat, iar cealaltă persoană de înlocuit.

O astfel de prezumție pierde din vedere și tăgăduiește caracterele fundamentale ale căsătoriei și familiei creștine: unitatea și indisolubilitatea. Cel care iubește cu adevărat are totdeauna convingerea că nu poate iubi decât o dată în viață la modul ideal și că dragostea sa nu o poate oferi decât unei singure persoane, „jumătatea” sau „sufletul său pereche”, în timp ce aceia care practică „uniunea consensuală” îl dezinvestesc pe celălalt de asemenea atribute și descarcă relația lor de ceea ce ea are mai înalt - elementul moral și spiritual. O astfel de percepție poate fi socotită o adevărată boală, o infirmitate sufltească, pentru că persoana care evită responsabilitatea încheierii unei căsătorii, trăind în duplicitate și promiscuitate, îl deformează pe celălalt, care nu este conceput ca o persoană, dornică de reală împlinire sufltească, ci mai degrabă ca un obiect capabil să provoace plăceri și să satisfacă poftă, nu un „cineva”, ci un „ceva”.

Cercetările de ultimă oră în materie de armonie conjugală constată că, în ciuda așteptării potrivit căreia perioada de explorare dintre cei doi parteneri ar trebui să fie una benefică și fericită, din perspectiva întemeierii unei viitoare familii, lucrurile stau exact pe dos. Cu cât perioada de coabitare este mai mare, cu atât este mai redusă șansa ca acea relație să se

instituționalizeze prin căsătorie. Totodată, mult sperata „compatibilizare” sau „armonizare” trupească și mai ales spirituală întârzie să apară, pe fondul lipsei de implicare autentică și responsabilitate reală. Probabilitatea ca partenerii viețuind „de probă” să se sprijine reciproc devine tot mai redusă, în cazul unor probleme financiare, iar în situațiile-limită, partenerul afectat se lovește adesea de tăcerea, neimplicarea și absența fizică și emoțională a celuilalt. Astfel, devotamentul inițial, atât cât a fost, se ofilește, iar riscul părăsirii, când apare ceva mai atractiv, la orizont, este extrem de mare.

Pentru o „cultură a mariajului” și o prețuire a familiei

Concluzia pe care o desprind adevărații cunoscători ai problemelor ființei umane este, în fapt, un îndemn la responsabilizare și conștientizare a frumuseților vieții de familie, a sublimității darului nașterii de copii, prin care părinții se fac împreună-creatori și colaboratori cu Dumnezeu, din perspectiva veșniciei sau a unui răspuns bun la Înfricoșătoarea Judecată, și nu doar dintr-o perspectivă strict limitată, lumească și trupească, a procurării plăcerii aici și acum. Sau așa cum se exprimă un analist al problemelor familiei contemporane, a numeroaselor și falselor forme pe care ea le experimentează astăzi, în locul instituționalizării coabitării ar trebui să încercăm să revitalizăm căsătoria. Ar fi într-adevăr util să educăm tinerii în problema mariajului, încă din anii de început ai școlarității, permițându-le să facă cele mai bune alegeri de-a lungul vieții și accentuând importanța angajamentelor pe termen lung.

Chiar și cei mai pesimiști observatori ai fenomenului destrămării familiei, formă a crizei generale a spiritului uman, arată că viața omului nu se poate desfășura normal fără împlinirea a trei nevoi fundamentale ale lui: nevoia de comunitate, nevoia de structură și nevoia de sens.

Am putea spune că este nevoie de o educație spre redescoperirea unei „culturi a mariajului” care să acorde importanță deosebită căsătoriei, să îndemne la întemeierea ei și să promoveze efectele benefice asupra ființei umane și a cuplului, între care darul sacru al nașterii de copii. Mai mult decât oricând, este nevoie ca Statul și Biserica, Familia și Școala, ca de altfel orice instituție care o poate face, să găsească împreună căi și forme de consfințire a relației de iubire dintre bărbat și femeie, și nu doar în fața unei instanțe civile, ci înaintea lui Dumnezeu“. (Pr. Ioan. C. Teșu, în Ziarul Lumina, 8 iulie 2018)

Parohia Vovidenia

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Cantina parohială: pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Pr. Gabriel-Ioan Pelin: **0 7 5 2 7 2 3 4 5 2**

Pr. Octavian Pelin: **0 7 4 0 5 4 3 5 2 4**

e-mail : pelin_gabriel@yahoo.com; vovidenia@gmail.com

www.bisericavovidenia.ro